

On, ko hrba mu po glavi
Mehka, blažena ročica,
Zgrabi, k ustom jo pritisne,
Kje bi bila tû krivica?

Ali kaj se tû zgodí mu? —
Ne domá poprej, ne v šoli,
Ne po ustih ne nikamor
Ni udarjen bil nikoli.

Zdaj pa, kaka mu sramota,
Ko strahuje sam otroke!
Eno zdaj dobí po ustih:
„Pravi mož ne liže roke!“ —

On pa, kdo bi bil to mislil!
Bolečino in sramoto
Voljno in molčes prenaša,
Moško zaduši togoto. —

„Moški ste strašno nerodni!
Predno kateri kaj ugane!
To smo ženske že drugače
Bistroumne in pretkane!“

Jutri pridite, v nedeljo,
Točno ob enajsti uri,
V lepi, praznični obleki,
Ter potrkajte na duri.

Z materjo, ne pozabite!
Snubit, kakor je navada;
Točno, da se ne premislim;
Z Bogom! — Jaz ne čakam rada!“ — —

Ona vmolkne, kos zapoje;
Sládko črni kos prepeva,
Pesem spremlja ga po poti,
Sládko v srci mu odmeva. —

* * *

Zaletaval se je malo
In sè sabo je govoril;
Kdor ga srečal, si je mislil:
Mož si ga je natovoril.

Svet površen in prenegel
Mnogokrat krivično sodí,
Kar se tudi tukaj vidi,
Vendar njemu to ne škodi.

Jaz, ki vam pripovedujem,
In poznam ga, bi se čudil,
Ko bi mož, pošten in vesten,
Dan in uro bil zamudil.

Josip Stritar.

Balada o zvončkih.

Nedolžni zvončki v solnčnatih bregéh,
Ki novi Vesni rojstni god zvonite,
Sul mladi stare zémlje se mi zdite,
Katere sanjala je v zimskih dnéh.

Sneg še pokriva vrhe in doline,
Nad snegom topel vetrec redko piše,
In solčni žarek od hladú trepeče;
Mordà še predno dan denašnji mine,
Na čelo smrt svoj pečat vam zariše,
In konec bode vaše mlade sreče — —
Cemú li brišem si oči solzeče,
Kaj vračajo v spomin se mladi časi,
Sul mladi mi, ko zrem vas v belem krasi,
Nedolžni zvončki v solnčnatih bregéh?

Fr. Gestrin.

